

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ
ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਅਮਰ ਨਾਥ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।
ਬਨਾਮ
ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।
1959 ਦੇ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 136. 18 ਸਤੰਬਰ, 1961

ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (1950 ਦਾ XXXI) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ (1956 ਦੇ LXXXI) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਧਾਰਾ 48 -ਦਾ ਸਕੋਪ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ -ਸਮਾਂਬੱਧ ਕਰਜ਼ੇ-ਕੀ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ 91 ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ, ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, 1950 ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਧਾਰਾ 48 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਵੇਖਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਝੌਤੇ, ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਜਾਂ ਨਿਹਿਤ, ਲੀਜ਼ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਟਾਲਿਕਾਈਜ਼ਡ ਸ਼ਬਦ ਵਿਆਪਕ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਹਨ..। "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ, ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਸੰਸਦ ਪਿਛਲੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਸਨ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ (3) ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਨਣਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ-ਬਾਧਿਤ ਰਕਮਾਂ ਵੀ ਉਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਭਾਗ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਮੁਸਲਿਮ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੰਨੀ ਰਕਮ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਪਰ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਮਾਂਬੱਧ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ 1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਨੰਬਰ 108 ਵਿੱਚ 26 ਦਸੰਬਰ 1958 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਕਲਾਜ 10 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ।

ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ ਅਤੇ ਯੂ.ਐਸ ਸਾਹਨੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਕਲਾਜ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੀ ਹੈ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਤੇ ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ 5,900 ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 7,400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ, ਉਸ ਨੂੰ

ਮੁਸਲਿਮ ਨਿਕਾਸੀ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। 11 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਜੁਲੰਦੂਰ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਵੱਲੋਂ 5,900 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ਾ 7,400 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਫ. ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ ਬਖਸ਼ੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਦਿ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (1), ਅਤੇ ਫਰਮ ਪਰੀਤੇਸ਼ਾਹ ਸਦਾਸ਼ਿਵ ਬਨਾਮ ਦਿ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (2) ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 48 (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 91 ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂਬੱਧ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਹ ਮੰਗ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ 1953 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।

1956 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਨੇ 5,900 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 21 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਡੀਅਨ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਸੰਬਰ, 1958 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਮੰਗ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਧਾਰਾ 48, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਕੋਈ ਰਕਮ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੋਵੇ। 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 91 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੁਆਰਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

'48. (1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ, ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ, ਲੀਜ਼ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(2) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਕਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂ

(1) 1952 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ 318

(2) 1952 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ 468

ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਗਰਾਨ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ, ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ; ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅੰਤਮ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(3) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਇੱਕ ਰਕਮ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ, 1908, ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। "

ਪੁਰਾਣੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੋਪ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ। ਤਰਕ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ (ਫਰਮ ਸਾਹਿਬ ਦਿਆਲ, ਬਖਸ਼ੀ ਰਾਮ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ:-

"ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਿਗਰਾਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਮਾਂਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਦਾ

ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਂ-ਬੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਿਗਰਾਨ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਮਾਂ-ਬੱਧ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (i) ਅਤੇ (j) ਕਾਫ਼ੀ ਦਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 48 ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਉਪਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਹੈ।'

ਦੂਜੇ ਫੈਸਲੇ (ਫਰਮ ਪਰੀਤੋਸ਼ਾਹ ਸਦਾਸ਼ਿਵ) (1) ਵਿੱਚ, "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਧਾਰਾ 48 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ "ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ" ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ, ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ, ਲੀਜ਼ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਵਿਆਪਕ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਹਨ। "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ, ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਸੰਸਦ ਪਿਛਲੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ (1) 1952 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ 468

ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਸਨ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ (3) ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਮੰਨਣਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਰਕਮਾਂ ਵੀ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,

ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਰਖਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੰਨੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਰਨ ਸਨ ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2)(i) ਨੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 48 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 10(2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (i) ਅਤੇ (j) ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਨੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਇਰਾਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਮਾਂ-ਬੱਧ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਗਰਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਸੈਕਸ਼ਨ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਦੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਇਹ

ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਰੋਕੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (i) ਅਤੇ (j) 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨਿਕਾਸੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ, ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਸੈਕਸ਼ਨ 48 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਸਾਰੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਢੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾ ਸਾਧਾਰਨ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 48 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (i) ਅਤੇ (j) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਡੀ.ਆਰ. ਫਰੇਜ਼ਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਨੈਸ਼ਨਲ ਰੈਵੇਨਿਊ (1) ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਨਾ 33 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੇ ਮੁੱਖ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਦਿ੍ਰੜਤਾ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਝੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨੂੰ ਐਸਟੇਪੇਲ ਜਾਂ ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੁਲਝੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਤਾ: ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ,